

**David
Strauzz**

Via. Cesta z bodu A do bodu B, nebo cesta bez začátku a bez konce? Nejasná cesta z existence do neexistence, či naopak. Umělcova dlouhá cesta z ulice do galerie. Každodenní cesta z domova do ateliéru, cesta z Kanady do Prahy a možná také nazpět. Via je cestou k pravdě, a především k sobě samému.

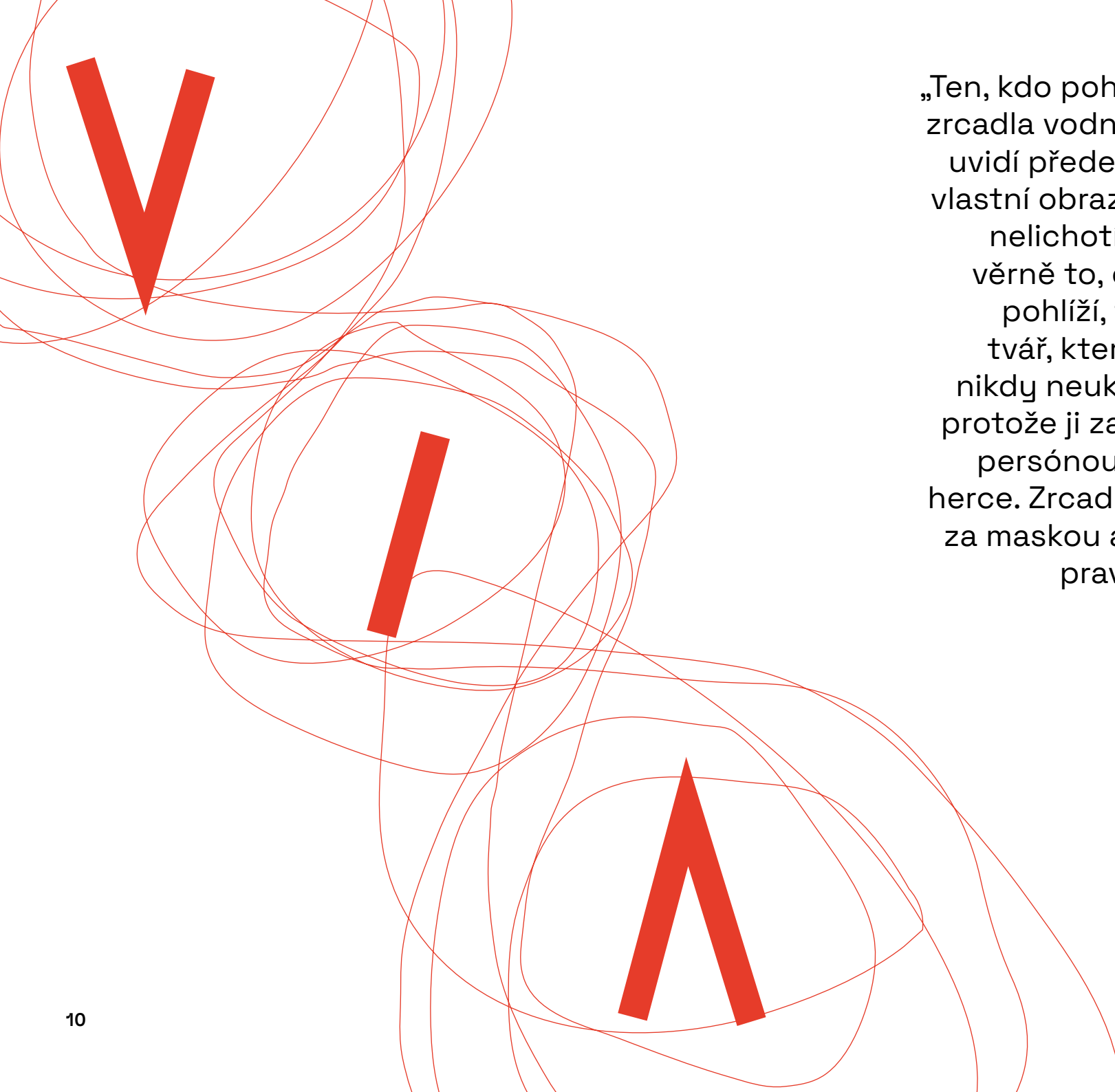
Via. A path from A to B or path without beginning or end? An unclear path from existence to non-existence or vice versa. A long path of an artist from streets into galleries. His everyday path from home to his studio, from Canada to Prague and maybe even back. Via is the path toward truth and toward yourself, especially.

David
Strauzz

„Ten, kdo pohlédne do
zrcadla vodní hladiny,
uvidí především svůj
vlastní obraz. Zrcadlo
nelichotí, ukazuje
věrně to, co do něj
pohlíží, totiž onu
tvář, kterou světu
nikdy neukazujeme,
protože ji zakrýváme
persónou, maskou
herce. Zrcadlo však je
za maskou a ukazuje
pravou tvář.“

Carl Gustav Jung

„The mirror does not
flatter, it faithfully
shows whatever looks
into it; namely, the
face we never
show to the world
because we cover it
with the persona, the
mask of the actor.
But the mirror lies
behind the mask and
shows the true face.”

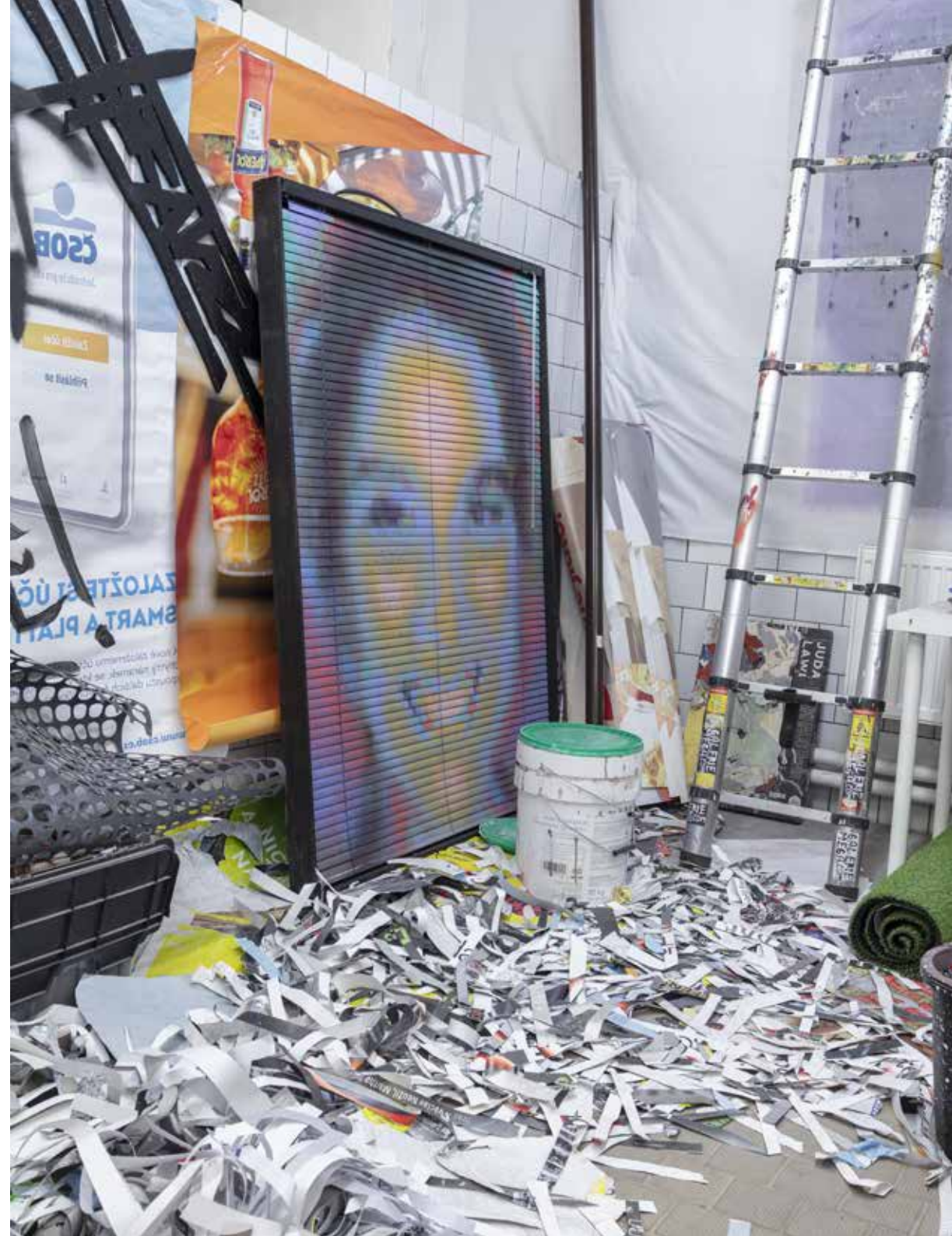
Carl Gustav Jung

Takřka synonymem pro tvorbu Davida Strauzzi je portrét. Použití tohoto termínu však může být zavádějící. Měli bychom spíše říci příběh či zkušenost. Vše neviditelné, co se za tvářemi těchto většinou neznámých lidí skrývá. Ve svém aktuálním díle otevírá David Strauzz témata, která si každý neseme v sobě, ale často je raději necháváme v bezpečí za zavřenými dveřmi. Protože dokud neotočíme klíčem, nic nám nehrozí. Jungovský stín, naše druhá strana osobnosti tak zůstává neviděna, okolí k ní nemá přístup. Co když ale právě tato námi vytěsňená a provinilá stránka našeho já, kterou v sobě tak úspěšně zadupáváme a dusíme, je naopak tou částí, která by chtěla a měla být viděna? Jak napovídá řada děl, která svým technicky promyšleným provedením nabízejí divákovi různé úhly pohledu, je právě zrcadlový obraz sebe sama pro Davida zásadní součástí jeho práce.

Carl Gustav Jung píše o tom, že setkání se sebou samým patří k nejnejemnější věc, jimž člověk uniká, dokud může. Davidovu tvorbu z velké části tvoří portréty, které lze interpretovat jako odraz naší existence. V tom případě bychom charakterizovali veřejnosti méně známé masky, které umělec tvoří z různých nalezených materiálů, jakožto znázornění neexistence. Ale co když je tomu právě naopak? Lze vůbec poznat, co je pravda, a co faleš, co je autentické, a co neautentické?

Portrait is almost synonymous with David Strauzz's praxis. However, the term may be misleading. We should rather call it a story or experience, anything invisible hidden behind faces of these unknown people. Strauzz's contemporary work opens topics which everyone carries with them but tends to keep them safe behind closed doors. Until we turn the key, there is no danger. The Jungian shadow, the other side of our personality, remains unseen as nobody around us may access it. But what if this suppressed and guilty side of our ego, which we stamp down and hold back, is actually the side we should show? The mirror self-image is a fundamental part of many David's works whose technical execution offers different perspectives to a viewer.

Carl Gustav Jung says that encountering yourself is one of the least pleasant experiences which everyone tries to escape from as long as they can. David's praxis features mainly portraits which can be interpreted as reflections of our existence. In this instance, we would characterize less publicly known masks, which are created by the artist from various found materials, as depictions of non-existence. But what if it is the other way around? Is it even possible to know what is true and what is false, what is authentic and inauthentic? Our masks help us hide our true identity. We can choose

Maska nám pomáhá zakrýt naši pravou identitu, můžeme si zvolit naprosto libovolnou tvář a vtělit se do jakékoliv role. Námi vybraná, či dokonce vlastnoručně vyrobená maska může mít ale také moc vyvolat na světlo dosud skrytý aspekt naší bytosti. Masku nasadíme a najednou nejsme schopni se jí zbavit. Jako hrdina sci-fi románu Kóbó Abého *Tvář toho druhého*, kterému maska postupně mění charakter, aby se v závěru stal zločincem.

„Ve světě, který je
náhle zbaven iluzí
a světla, se člověk
cítí cizincem...
Tato roztržka mezi
člověkem a jeho
životem, mezi hercem
a jeho kulisami vytváří
ten pravý pocit
absurdity.“

Albert Camus

A co všichni ti lidé na Davidových obrazech? Odkud přichází, kdo jsou, kam směřují? Neustále mění tvář, v úzkosti rozpolcené dvojakosti nejsou schopni se rozhodnout.

whichever face we like and play any role we like. Whether we pick a mask or create an entirely new one, it can expose a never-before-seen aspect of our being. And once we put on the mask, we can never get it off. Much like the protagonist of the sci-fi novel by Kōbō Abe *The Face of Another*, whose character is also changed by his mask as he becomes a villain in the end.

„In a universe
suddenly divested of
illusions and lights,
man feels an alien,
a stranger... This
divorce between man
and his life, the actor
and his setting, is
properly the feeling
of absurdity.“

Albert Camus

And what about all these people in David's paintings? Where do they come from, who are they, where do they go? Their expressions are ever-changing. Anxious from their splitting duality, they are unable to make decisions. Even we are still on the run

Tak i my stále dokola utíkáme, abychom se ocitali znovu na začátku. V panice z existenciální nejistoty se zmateně pohybujeme po jevišti jako herci absurdního divadla, kde existující i „neexistující“ vedou ke stejnému cíli. Být k nebytí – žít k smrti.

Kromě portrétů charakterizují Davidovu práci kolážovité obrazy tvořené lepením množství nalezených plakátů, které sbírá v Čechách i v zahraničí. Plakát s rozvojem digitálního světa pomalu mizí. Pro pouličního umělce, jemuž je město klíčovou inspirací, je to strašidelný pocit. Zahlcuje jimi tedy svůj ateliér a kusy papíru pak vrství jeden přes druhý. Podobně jako je člověk schopen nasazovat jednu masku za druhou, schovávat se za své domnělé ego a uvnitř se poddávat strachu ze setkání se svým druhým – možná pravým – já. Aktuální tvorba Davida Strausse vypovídá o touze po nalezení autenticity a odvaze vydat se na cestu hledání sebe sama.

to get back to the beginning. Full of panic and existential uncertainty, we move on a stage in a confused manner like actors in an absurd drama where both existence and “non-existence” lead to the same destination. To be toward not being; live toward death.

Besides portraits, David's practice is characterized by collage paintings created by gluing together many of his found posters which he collects both in the Czech Republic and abroad. As the digital world develops, posters are slowly disappearing. This is a bleak outcome for any street artist whose main inspiration is the city. His studio is full of them, and piles of paper are mounting up without mercy. Much like a person who is able to put one mask on top of another, hide behind their supposed egos, and feel nothing deep inside but fear of encountering your other, or maybe even your true, self. The contemporary works of David Strauss are all about desire to be authentic and finding the audacity to walk down the path of self-discovery.

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

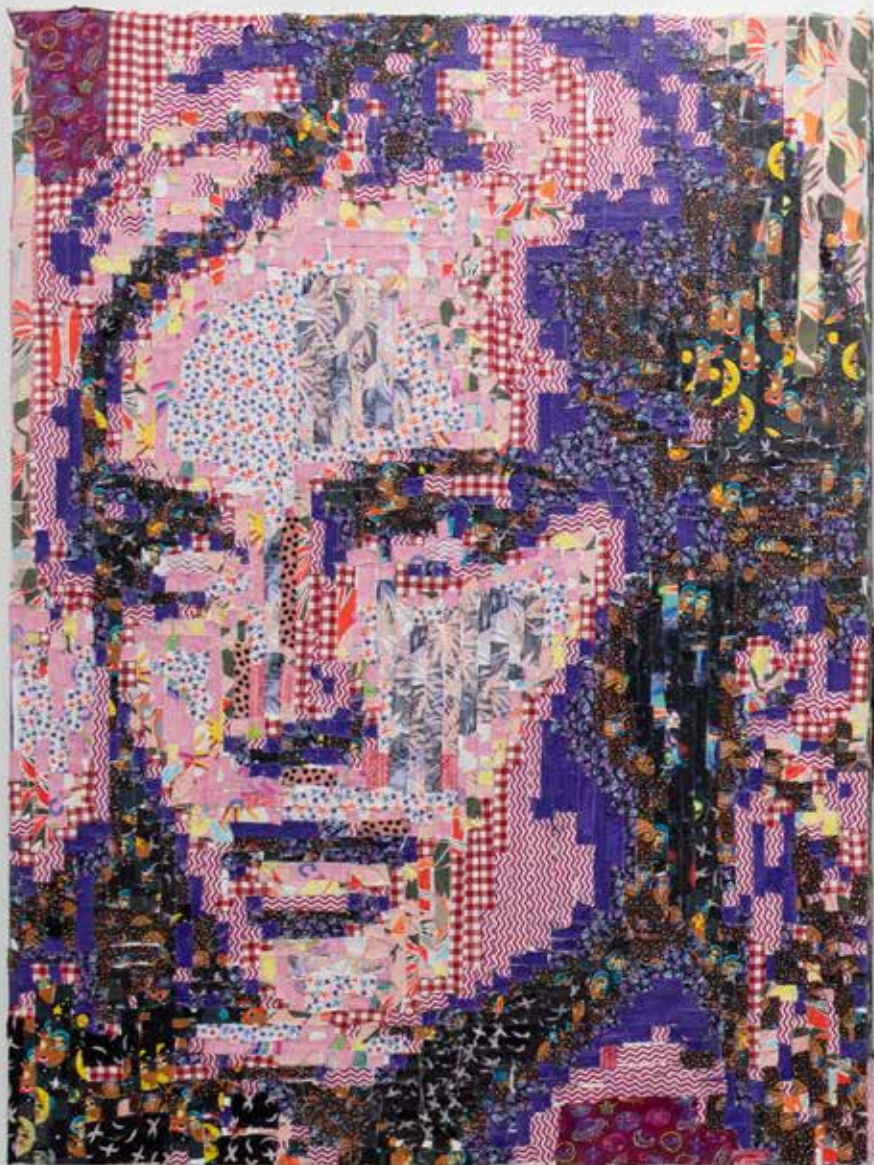

Název
 technika, rozměr
 2022

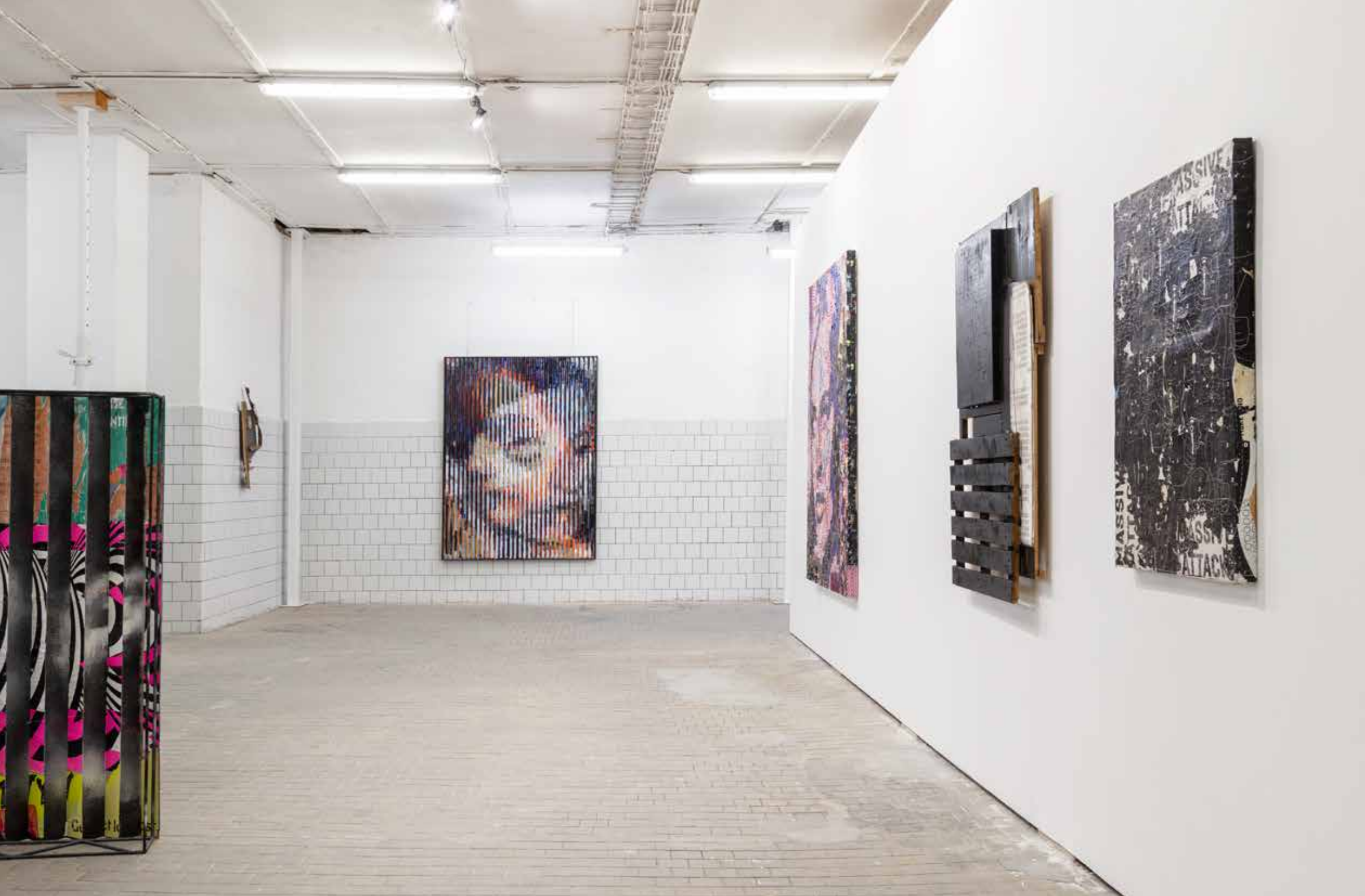

Název
 technika, rozměr
 2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

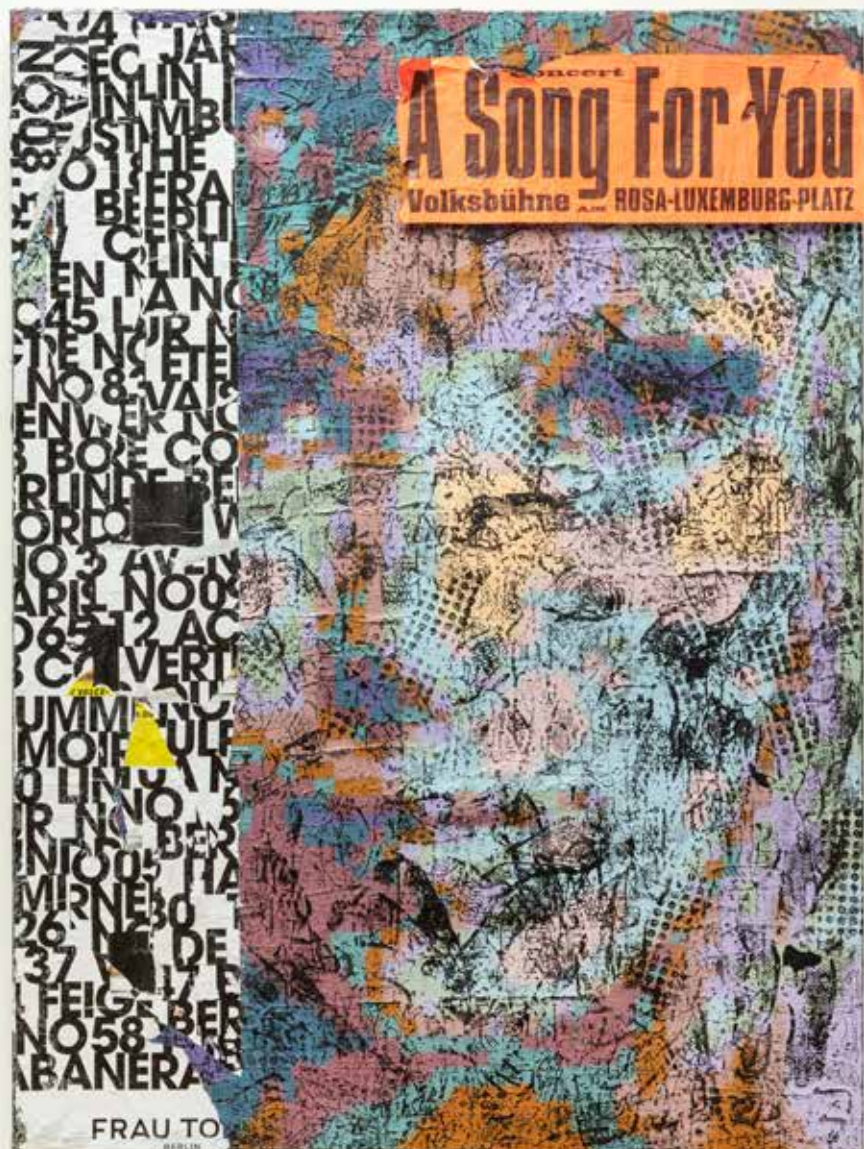
Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

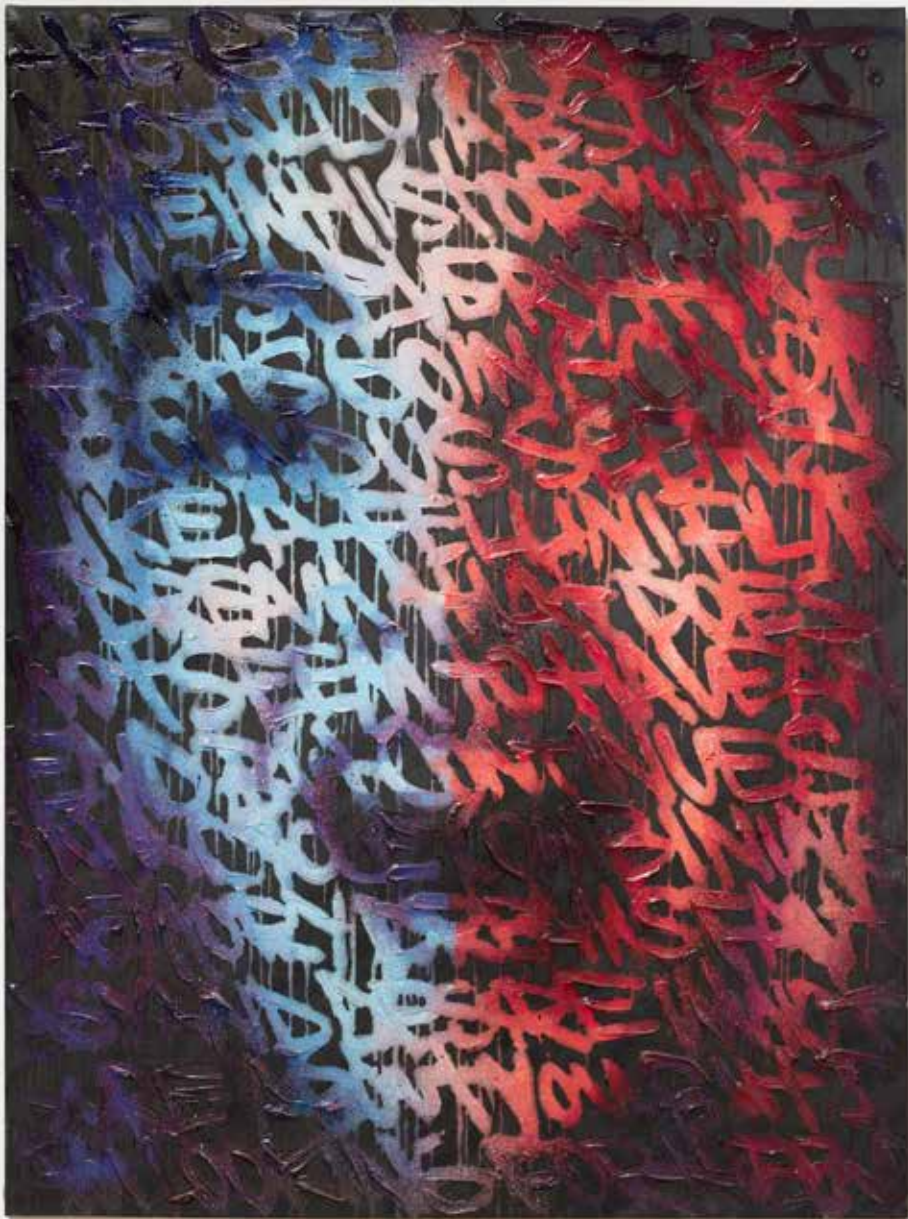
Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

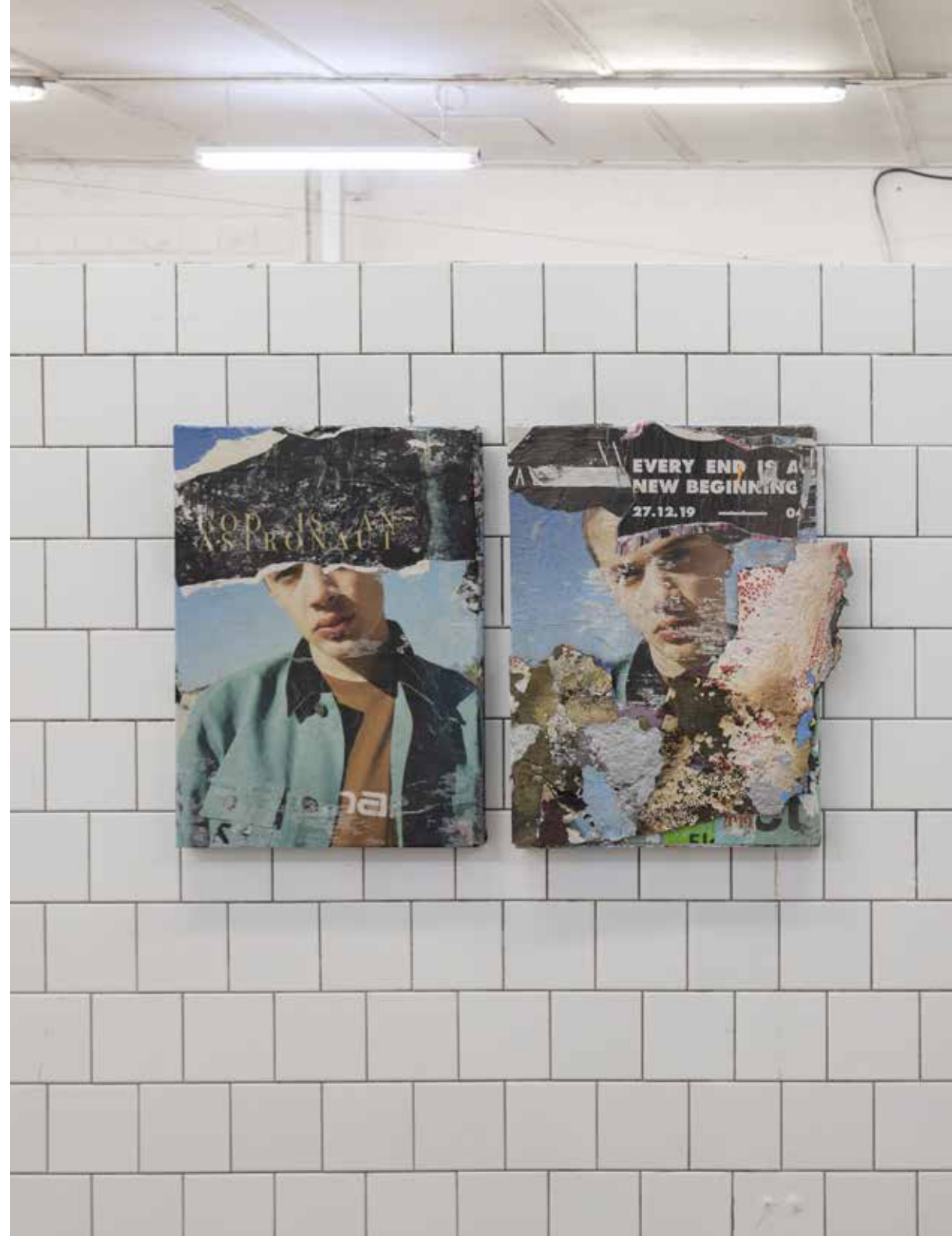
Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

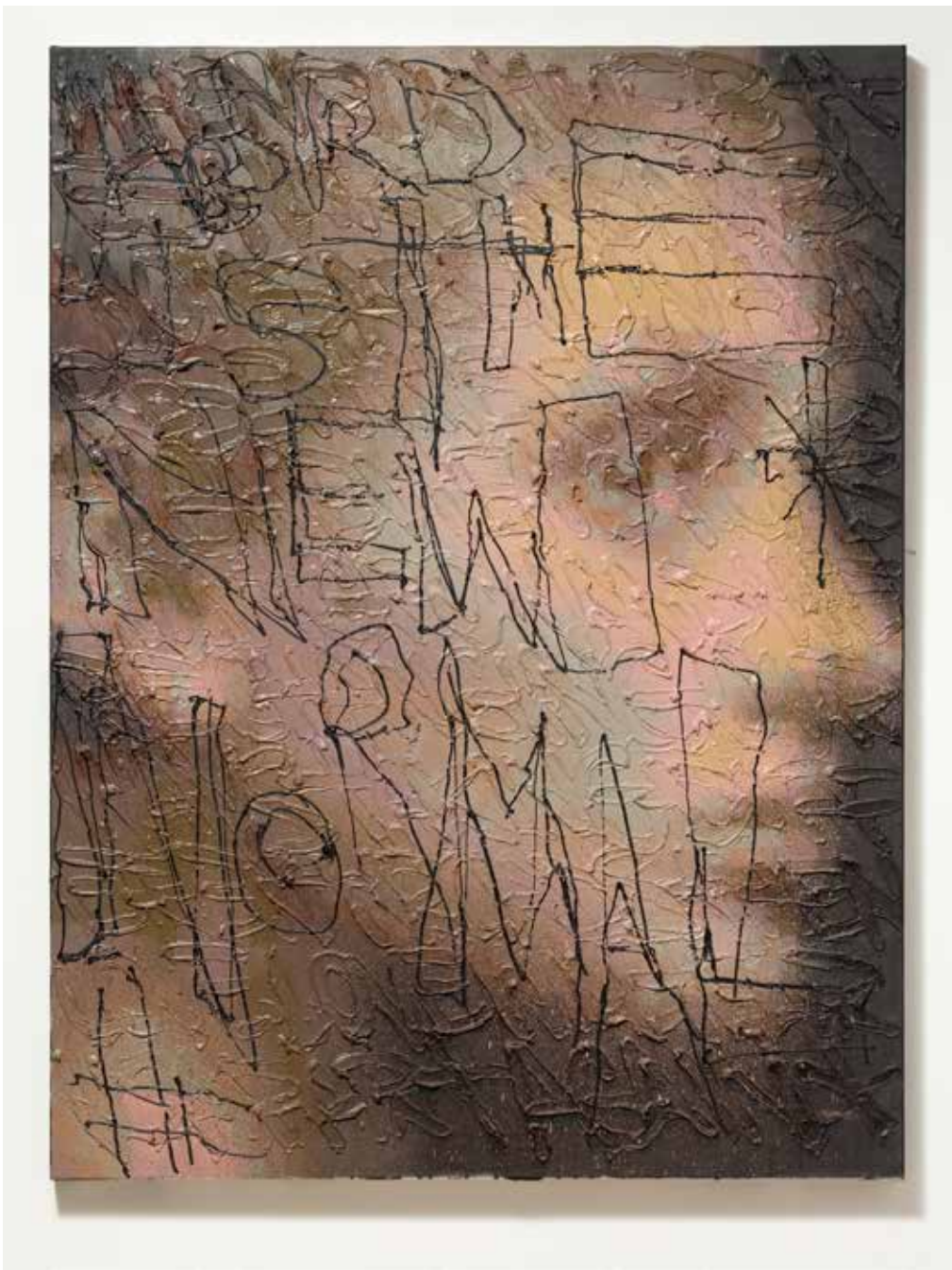

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

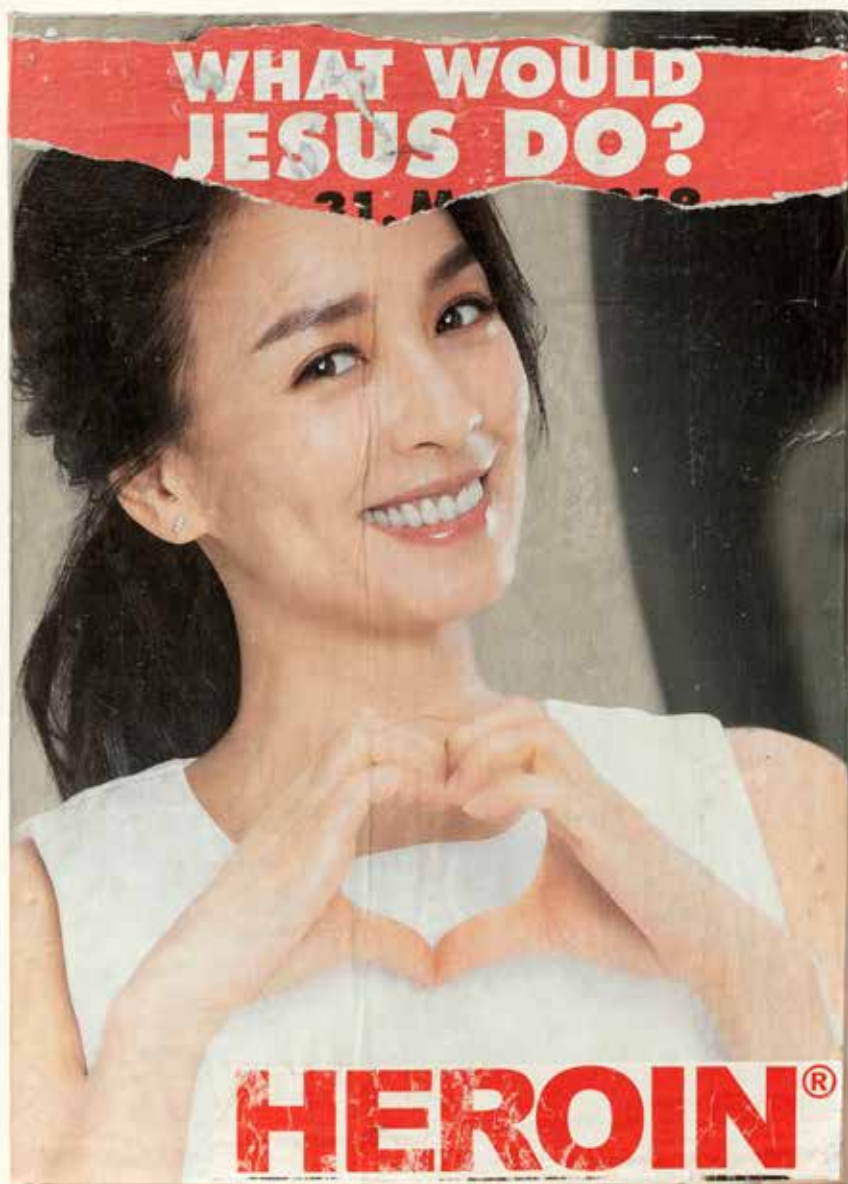

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

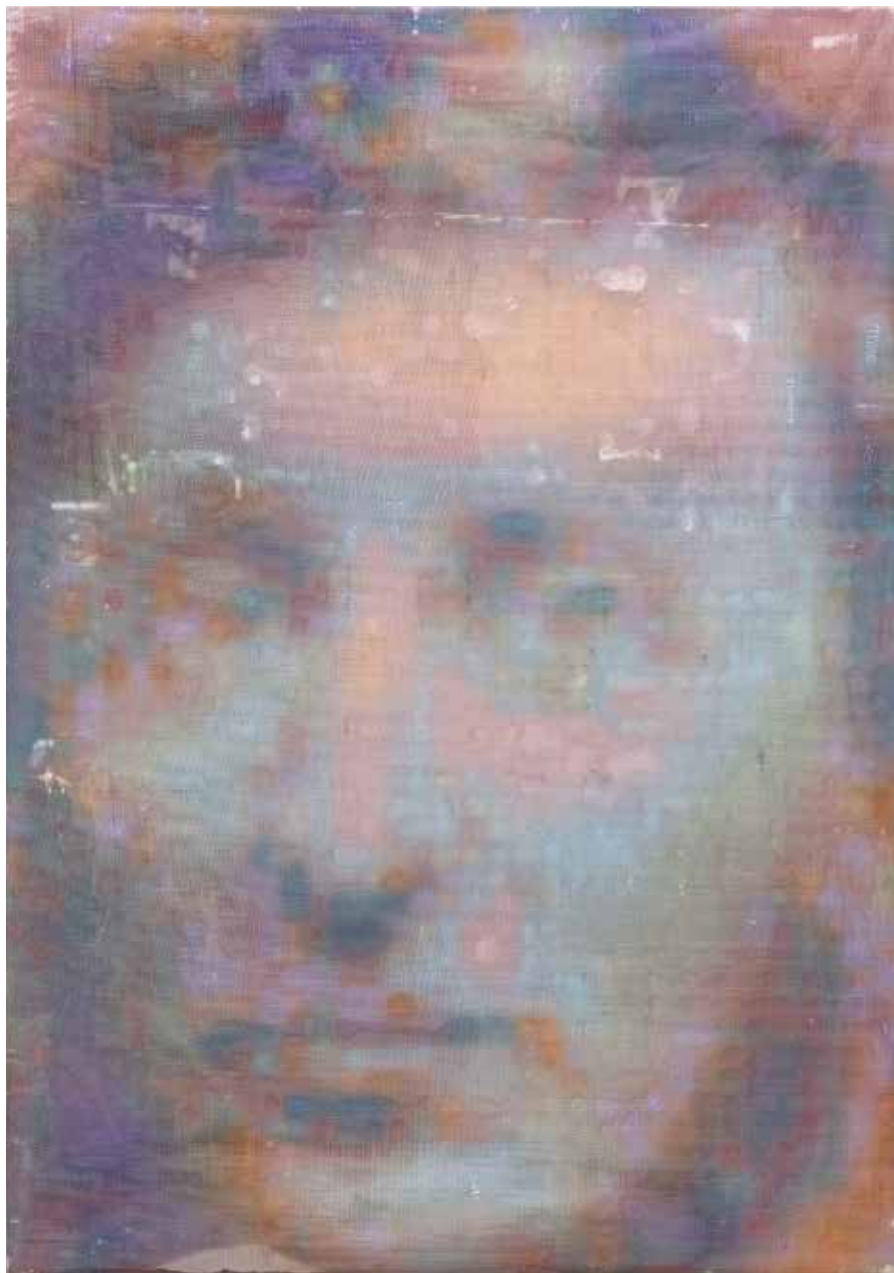

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
technika, rozměr
2022

Název
 technika, rozměr
 2022

Název
 technika, rozměr
 2022

**Mysl otevřená
umění je srdce
otevřené životu.**

**An open mind
for art is an
open heart
to life.**

Krystýna Jiráťová s Davidem Strauzzem
o jeho cestě uměním a životem

Krystýna Jiráťová with David Strauzz
about his path through art and life

DS

KJ: Výstava, ke které vyšel tento katalog, se jmenuje VIA. Pojdme si povídat o tvých cestách. Cesta k umění se ti otevřela v Kanadě, kde jsi vyrůstal v rodině českých emigrantů. Kdy sis poprvé uvědomil, že to, za čím chceš jít, je právě umění?

DS: Kreslil jsem od malička. Ve dvanácti letech jsem vyhrál jednu kreslířskou soutěž a uvědomil jsem si, že možná mám nějaký talent a že bych třeba v umění mohl mít nějakou budoucnost.

KJ: Čím se živili rodiče a jak se ti žilo v letech dospívání?

DS: Maminka byla účetní. Táta v Praze fotil na Barrandově, ale v Kanadě musel vzít první práci, která se mu naskytla, takže strávil 25 let v autostrojárnách. Dlouhá léta byl velmi nespokojený a naštvaný,

KJ: The exhibition, which the catalog is concerned with, is called VIA. Let us talk about your paths. Your path toward art began in Canada where you grew up in a family of Czech immigrants. When did you first realize that you wanted to focus on art?

DS: I have been drawing since I was little. When I was 12 years old, I won a drawing competition and realized that I may be talented, and I could pursue my dream of becoming an artist.

KJ: What did your parents do for living and how was your growing up?

DS: My mom was an accountant. My dad used to be a photographer in Barrandov but he needed to take the very first job offer when they arrived in Canada, so he spent 25 years working in a car plant. For all

protože nemohl být umělcem. Svůj umělecký život si tedy projektoval do mě. Když jsem maloval, byl na mě velmi tvrdý. Když se mu to nelíbilo, klidně mi vyhodil několikahodinovou práci, kterou jsem dělal do školy, a pak jsem ji musel celou noc předělávat. V patnácti už jsem začal hodně pít – i proto, že doma bylo s tátou peklo. Mojí životní filozofií se stala anarchie, skateboarding, svoboda; začínal jsem si velmi brzy budovat to, kdo jsem a co chci. V sedmnácti už jsem toho měl doma dost, tak jsem odešel a dva týdny jsem byl bezdomovcem. Díky tomu jsem se ujistil v tom, že lidé na ulici opravdu nejsou jenom fetišci nebo alkoholici, ale mohou skončit na ulici třeba také kvůli domácímu násilí.

KJ: Tvoje cesta k pouličnímu umění byla tedy velmi syrová. Co pro tebe tento druh umění znamená?

DS: Pouliční umění je dle mého názoru skoro nejautentičtější umělecký styl. Myslím si, že jsem byl jeden ze spousty mladých lidí, kteří jsou nespokojení doma, ve škole, nevěří systému, ale zároveň chtějí být viditelní, chtějí, aby svět věděl, že existují. Použiji pseudonym a jejich kamarádi, jejich crew, vědí, že na tom kterém místě byli. Je to velká svoboda. Proto mám rád graffiti a pouliční umění. Jsme přeci víc než nějaké číslo na daňových přiznáních. Street culture pro mě znamená umění, design, módu, hudbu, vlastně cokoliv.

KJ: Jaký vliv na tebe v tomto směru měla škola?

those years, he was very unsatisfied and angry because he could not pursue art. Which is why he saw his artistic ambition in me. When I painted, he was very hard on me. If he did not like the result, he did not hesitate to throw my hours' worth schoolwork out, and I did not have other choice but to spend all night redoing it. When I got 15, I started drinking heavily partly because he would give me hell at home. My personal philosophy became anarchy, skateboarding, freedom, and I soon began creating my self-image and what I wanted from life. As I reached 17, I was already sick of the home situation, so I left and became homeless for two weeks. As a result, I realized that people living on the street are not just junkies and alcoholics, but they may end up there due to domestic violence, for example.

KJ: Your path toward street art must have been really rough. What does this art style mean to you?

DS: In my opinion, street art is one of the most authentic art styles. I believe I was like many young people who struggle at home and school and do not trust the system, but they also want to become known to their surrounding world. Under the pseudonym, they and their friend or crew are able to track their moves. It is all about the freedom. This is why I like graffiti and street art. I mean, we are more than just numbers on tax returns. For me, Street Culture

DS: Velice důležitá pro můj umělecký vývoj byla Beal Art School v Londýně v Ontariu, to bylo něco mezi střední a vysokou školou. Byla to technická škola zaměřená na řemeslo i umění. Mohl jsem tam pracovat s textilem, zároveň s fotografií, videem, byla to obrovská možnost kombinovat žánry a styly, takže se dnes považuji spíše za umělce kombinovaných médií než za malíře, sprejera a podobně. Škola měla velmi drsnou reputaci, což mně vyhovovalo; velice syrový, městský život byl pro mě tehdy úplný ráj. Později jsem zjistil, že Robert Rauschenberg, jeden z mých největších vzorů, chodil na školu Black Mountain College v Asheville v Severní Karolíně, což byla skoro první experimentální umělecká škola, kde když jsi malíř, zároveň můžeš tancovat; když jsi fotograf, můžeš zpívat. Michali úplně vše, a to i s věcmi každodenního života. Pak odešel Rauschenberg do New Yorku, kde mohl být kdokoliv kýmkoliv.

KJ: Když jsi zmínil Roberta Rauschenberga, jak je to s tvými dalšími vzory napříč uměním?

DS: Rauschenberg byl můj guru. Už v 50. letech ve svých dílech kombinoval spoustu materiálů. Pak francouzští noví realisté (například Jacques Villeglé), kteří využívali odpadky, začínali trhat plakáty, což považuji za vůbec první formu pouličního umění v době, kdy graffiti ještě neexistovalo. Když jsem byl ve škole v Kanadě, ukradl jsem knihu o koláži, kterou stále mám, a tam

represents art, design, fashion, music, basically anything.

KJ: How were you influenced by your education?

DS: Beal Art School in London, Ontario was really important for me. It was a secondary technical school with both craft and art education programs. The syllabus included working with textile, photography, and video. We were allowed to mix genres and styles, which is why I perceive myself as more of a mixed media artist than just a painter or graffiti artist. The school had a rather rough reputation, which I did not mind. That raw urban lifestyle was like a paradise to me, back then. Later, I found out that Robert Rauschenberg, one of my biggest idols, attended Black Mountain College in Asheville, North Carolina, which was an early experimental art school with painting, dancing, photography, and music programs. They mixed everything with everyday life stuff. Then, Rauschenberg moved to New York where anyone can become anything.

KJ: You mentioned Robert Rauschenberg. What about other influences?

DS: Rauschenberg was like my teacher. In 1950s, his praxis mixed many materials. I was also influenced by French nouveau réalisme artists (e.g., Jacques Villeglé) who employed trash and tore down posters, which

byla spousta odkazů na Jiřího Koláře. Pro mě další obrovská inspirace. K tomu samozřejmě Chuck Close, mistr portrétu, a když k tomu všemu přimícháme spreje, nalezené objekty, všemožný trash (to slovo miluju) a plakáty, jsme u samotného zdroje mojí tvorby.

KJ: Dala by se k tomu přimíchat ještě nějaká hudba či literatura?

DS: Co se týká literatury, komiksy mě úplně nebavily, ale sledoval jsem hodně časopisy o skateboardingu, BMX a samozřejmě knihy od Marthy Cooper. V hudbě nebyl hip hop úplně můj styl, radši jsem poslouchal heavy metal a punk. Aktuálně čtu hodně Henryho Davida Thoreaua, který už dávno řešil věci, které jsou dnes velmi současné.

KJ: Thoreau se z určitého pohledu dotýkal existenciálních témat, i když samotná filozofie existencialismu přichází až v následujícím století. Právě existencialismus ve svém díle hodně řešíš. Carl Gustav Jung a stín jako neznámá strana osobnosti, to je jeden z pilířů tvé práce.

DS: Ano, čist Jungovy texty je fascinující a náročné. Přečteš jednu dvě strany a týdnů nad tím můžeš přemýšlet. Hodně mě v tomto posunula smrt mého táty. Najednou řeším věci, které jsem chtěl říct, ale nemohl, když ještě žil. Vnímám jsem, že táta tím, jak byl více a více naštvaný a agresivní, tak měl stále méně a méně přátel. Já bych nechtěl dospět do

I believe to be the original pre-graffiti street art. As a student in Canada, I once stole a book on collages with many references to Jiří Kolář, who I also found very inspiring. And last but not least, Chuck Close, of course, the king of portraits. Combine it with graffiti, all sorts of trash (I love that word), posters, and these are my main sources of inspiration.

KJ: And add some music and literature?

DS: Concerning literature, I have never enjoyed comic books, but I used to browse through skateboarding and BMX magazines, and books by Martha Cooper. I have never been much into hip hop, I preferred heavy metal and punk. These days, I read Henry David Thoreau a lot, who wrote about the same things we are dealing with today.

KJ: Thoreau was touching on existential topics long before the philosophy of existentialism was even established in the following century. Your praxis is also influenced by existentialism. One of the pillars of your work is Carl Gustav Jung and his shadow aspect.

DS: Yes, reading Jung is both fascinating and difficult. You read one or two pages and you can muse on them for months. The dead of my father helped me move in this direction. I address things which I wanted to say but could not when he was still alive. I witnessed that

takové samoty. Proto se snažím být lepší kamarád, lepší člověk.

KJ: Proč maluješ portréty?

DS: Chci sdílet lidské příběhy. Jak dnes žijeme, jak žiju já sám. Bojujeme v práci, bojujeme s láskou, bojujeme v metru, když někdo řve a chová se špatně. Já bych nemohl žít někde na vesnici, protože miluju městský chaos i konfrontace mezi lidmi, hlavně se snažím nebýt pasivní. A celé město, celá urban archeology mě inspiruje. Nejvíc mě baví malovat lidi, které nikdo nezná.

KJ: V mnoha případech portréty překrýváš textem. Co pro tebe ten text znamená? Je to vždy nějaká konkrétní výpověď?

DS: Obraz a text nejsou vždy propojené. Mým největším úkolem je, abych znázornil nějaký pocit, atmosféru, aby to bylo autenticky cítit. Texty se většinou vztahují k tomu, co právě řeším ve svém životě, jsou to takové moje otisky prstů. Poezie, myšlenky, nebo co jsem zrovna četl, co jsem poslouchal... A co se týká stylu textu, hodně sleduju okolí, když jsem venku, sleduju graffiti všude po městě. Město mi dává spoustu inspirace, volnost, svobodu, spontánnost, protože pouliční život řeší momenty, ne co bude příští měsíc.

KJ: Můžeme tedy považovat tu spoustu portrétů neznámých lidí za určitou formu tvého autoportrétu?

as my father got angrier and more aggressive, he had less and less friends. As if he wanted to live in solitude. This is why I want to be a better friend and person.

KJ: Why do you paint portraits?

DS: I want to share personal stories and show what lives we or I lead. We struggle with work, love, and everyone who shouts in the subway and acts mean. I could not live in the country; I love the urban chaos and confrontations with people. I try not to be passive. The city as a whole and urban archeology are my inspirations. I enjoy painting people no one knows the most.

KJ: You tend to cover your paintings with text. What does it mean to you? Does every painting have a specific text?

DS: The image is not always related to text. My most important task is depicting a feeling, mood which can be authentically felt. The texts usually come from anything I am dealing with at the moment, and I leave them behind like fingerprints. Poetry, ideas, anything I read or listen to... Talking about the text style, I observe my surroundings when I go outside, I look for graffiti all around the city. The urban space gives me inspiration, freedom, liberty, spontaneity. The street life is about what is now, not what is going be next month.

DS: Stoprocentně. Souvisí to i s tím, které barvy zrovna používám a proč, jestli sprej, nebo akryl... Někdy nechám i materiál a jeho barvy tak, jak jsem je našel, aby to bylo autentické.

KJ: A najdeme vůbec někde na tvých obrazech tvou tvář? Používáš sám sebe jako model?

DS: Když najdu venku nějaký materiál, nějaký odpad, první věc, co udělám, že na ten materiál namaluju lebku, abych věděl, že zvolená technika, kterou pak budu třeba měsíc malovat, na ten materiál funguje. Pak udělám autoportrét, víc komplexní výraz, emoce. A když vím, že jsem zachytil svůj výraz či pocit tak, že mu věřím, jsem připraven namalovat danou tvář pořádně.

KJ: Takže malba autoportrétu je spíše taková přípravná fáze pro tvorbu zamýšlených děl.

DS: Přesně tak. Malovat realistický autoportrét mě nikdy nezajímalo. Možná mám strach, co bych uviděl.

KJ: Tvůj ateliér je přeplněný plakáty. Co pro tebe toto médium znamená?

DS: Pro mě jsou plakáty strašně důležité. V Kanadě a Americe již nepoužívají papírové reklamy, vše je digitální. To znamená, že když chceš propagovat nějakou akci, musíš platit nájem. Když byl covid, tak plakáty nebyly k dispozici, a to byl hrůzostrašný pocit. Ani v Paříži, ani v Berlíně, protože kulturní akce prostě nebyly. Prázdnost, strašný pocit pro

KJ: Can we consider your many portraits of unknown people as a form a self-portrait?

DS: Hundert percent. It is about the colors I use and why I use them, whether I use spray or acrylic paint... Sometimes, I leave a material and its color the same as I found them to make them feel more authentic.

KJ: And does any of your portraits feature your own face? Have you ever been your own model?

DS: Every time I find a new material, some trash, the first thing I paint is a skull to find out whether the chosen technique, which I want to pursue in the next month, works well with the material. Then, I paint a self-portrait, a more complex expression or emotion. Only after I depict my expression or emotion in a manner which I find believable, I can continue painting a specific face properly.

KJ: Is painting your self-portrait sort of a preparatory phase of your creative process?

DS: Exactly. I have never intended to paint a realistic self-portrait. Maybe I am scared of what I would see.

KJ: Your studio is full of posters. What does the medium mean to you?

DS: I find posters incredibly important. No one uses paper advertisement in the USA and Canada, anymore, everything is digital. I mean, if you want to promote an event, you

člověka, který sleduje stěny, město, věci, co jiní lidé většinou ani nevnímají.

KJ: Stále zkoumáš nové materiály, techniky a postupy. Co nového ti dala a pomohla objevit tato výstava?

DS: Právě jsem se po několika letech vrátil ke štětcí a je to skvělé. V ateliéru mám často podobný pocit strachu, jako když stojím před prázdnou obrovskou stěnou, vedle mě plošina a spreje, a já tam mám něco vytvořit. Strach je mimochodem emoce, která mě velmi zajímá. Když cítím strach, cítím se zároveň pohodlně, že jsem zase nasměrovaný někam, kde najdu nějakou odpověď. Takže použít štětec poprvé po deseti letech byl strašidelný pocit, ale je to tam. Mám rád takové výzvy.

KJ: Trávíš teď čas raději u zdi venku, nebo v ateliéru?

DS: Fifty fifty. Když maluju venku a můžu malovat, koho chci, i když se jedná o zakázky, protože mi zadavatelé už většinou věří a nezasahují do námětu, cítím se svobodně. Ale být v ateliéru, kafe každé ráno, bez tlaku, taky skvělý pocit. Nemohu říct, kde se cítím líp. Venku na mě lidé dost často řvou, slyší sprej, vidí sprej, cítí sprej, sprej pro ně znamená kriminalitu. I to je městský život, který mám rád.

KJ: Provozuješ také už čtyři roky svou vlastní galerii MEGA, nyní na dvou místech – ve vestibulu stanic metra Můstek a Karlovo náměstí. Proč? Co tě táhlo k tomu dělat vedle umění ještě galeristu?

need to pay the rent. During COVID pandemic, there were no posters, and it was so scary. There were no posters in either Paris or Berlin because no cultural events took place. It just felt so empty and terrifying to any person who is used to observe walls, city, and things that other people do not care for.

KJ: You still focus on new media, techniques, and methods. Did the exhibition help you discover anything new?

DS: I came back to using brush after many years and it feels great. I experience the same kind of fear both in the studio and in front of a large empty wall next to a platform and sprays when I am asked to create something there. I am very much interested in fear, by the way. When I am afraid, I feel also quite comfortable because I am headed somewhere where I may find some answers. Using a brush after ten years feels scary, but it also feels right. I enjoy challenges like that.

KJ: Do you prefer spending time outside in front of a wall or in your studio?

DS: Fifty-fifty. When I paint outside and I am allowed to depict anyone I want, even if it is a commission because my clients usually trust me and do not interfere in my designs, I feel free. But being in the studio, drinking coffee every morning, no pressure, is also nice. I cannot say

DS: V Paříži, Berlíně, Londýně a dalších městech je spousta galeristů, kteří prezentují především pouliční umění a graffiti. V Praze není galerie, která by se zaměřovala pouze tímto směrem. Moje myšlenka byla, že mohu vystavovat pouliční umění v prostorách, které nejsou formální, jsou to stanice metra, underground. Každý, kdo jde kolem, může sledovat, co to dnes znamená pouliční umění, že to není jen old school wild style, může to být geometrické, minimalistické, expresivní a podobně. Zároveň bych rád pomáhal v prezentaci umění svých kamarádů a cítím, že je důležité, abychom budovali naši komunitu. MEGA znamená pozitivní, velký a také MEtro GAlerie. Nevím, jak dlouho to vydržím, bylo by potřeba, aby na tom někdo pracoval každý den, což já nemohu, ale udělám pro to co nejvíce.

KJ: Do Čech ses z Kanady přestěhoval před sedmi lety. Kde je dnes tvůj domov?

DS: Vlastně nevím. Asi tam, kde jsem, kde bych chtěl být. Tady v Česku se možná necítím úplně doma, jsem tu nový, sedm let, předtím skoro čtyřicet let v Americe a Kanadě. Tady je nový jazyk, kultura, nervozita... Zemřít bych chtěl v Kanadě.

KJ: Na závěr se vraťme k názvu výstavy: Kam jdeš, Davide?

DS: Cesta je pro mě to, abych byl lepší kamarád, lepší občan v zemi, kde žiju, abych reprezentoval sám sebe a rodinu slušně, ale aktivně.

where I feel better. People may shout at me outside, they hear, see, and smell the spray because they have it associated with criminal activity. This is the urban lifestyle I like, too.

KJ: You have been running your own MEGA Gallery for four years, now in two spots: in the hall of Prague metro station Můstek and on Charles Square. What made you become not only an artist but also gallerist?

DS: There are many gallerists presenting street art and graffiti in Paris, Berlin, London, and other cities. There is no such gallery in Prague, though. My idea was to exhibit street art in non-formal spaces like metro stations or underground. Every passerby can see contemporary street art and realize it is not just old school wild style, but can also be geometrical, minimalist, expressive, etc. I would also like to help my friends present their art as I feel it is quite important to build our community. MEGA means positive, large, and also MEtro GAlery. I do not know how long the project will last. Someone should work on it every day, which I do not have time for, but I still try to do my best.

KJ: You moved to the Czech Republic from Canada seven years ago. Which country do you consider your home now?

DS: I do not really know. It depends on where I am and where I want to be. I may not feel right at home in the

Utopie neexistuje, takže máme spoustu společných úkolů. Chci být zajímavějším umělcem. Když najdu nějaký trash, chci ho využít do sta procent, protože každý materiál má svůj život a příběh. Chci najít co největší autenticitu, aby mi lidé věřili. To je moje cesta do budoucna.

Czech Republic, because after seven years, I still feel new here. After all, I spent almost forty years in the USA and Canada. Here is new language, culture, anxiety... I would also prefer to pass away in Canada.

KJ: Let us finish by referencing your exhibition name: Where does your path lead you, David?

DS: I am on a path to become a better friend and better citizen of the country where I live to represent myself and my family in a decent manner, but also an active one. Utopia is impossible and we have a lot of collective work to do. I want to become a much more interesting artist. When I find some trash, I want to utilize hundred percent of it because every material has its life and story. I want to become the most authentic to make people believe in me. This is my path into the future.

KJ

David Strauzz (1976)

se narodil v Kanadě, kam jeho rodiče počátkem 70. let emigrovali. Studoval Beal Art College (London, Ontario) a poté OCAD University v Torontu. V roce 2012 se přestěhoval do USA, kde se zúčastnil několika výstav v Bostonu a v New Yorku. Jako občan České republiky se chtěl vrátit a poznat své kořeny, proto se v roce 2015 usadil v Praze a stal se rezidentním umělcem Pragovka Art District.

Ve svém ateliérovém díle používá techniky jako koláž, dekoláž a asambláž, kombinuje různé materiály a nalezené předměty, kterým dává nové souvislosti. Inspiraci nachází v městské kultuře, v ulicích a mezi lidmi, kteří tato místa užívají. Život a problémy člověka také odráží velkoformátové portréty, které David Strauzz tvoří v ulicích po celé České republice i v zahraničí. Nezřídka jsou tyto murály doplněny textem, který vnímá jako důležitou součást své výtvarné práce. Slovy samotného umělce: „*Mým cílem je abstrahovat postavy a portréty a vyzvat diváky, aby se zbavili izolace a osobních zábran, hledali pravdu a pravost v každém díle a zároveň uplatňovali svou vrozenou schopnost vytvářet smysluplné vztahy s lidmi a uměním prostřednictvím přímého kontaktu a interakce.*“

David Strauzz (*1976)

was born in Canada where his emigrated at the beginning of 1970s. He attended Beal Art College (London, Ontario) and later OCAD University in Toronto. In 2012, he moved to the USA where he exhibited his works in Boston and New York. As a Czech citizen, he always wanted to return and rediscover his roots. He found a residency in Prague in 2015 and became a residence artist in Pragovka Art District.

He employs techniques such as collage, décollage, assemblage, and combines various materials and found objects which he puts into new contexts in his studio praxis. He finds inspiration in urban and street cultures and between people who live there. Their lives and problems are reflected in large-scale portraits which David Strauzz creates in streets of the Czech Republic and abroad. Oftentimes, his murals are accompanied by a text which he considers an important element of his artworks. As he says: “*My aim is to abstract characters, portraits, and challenge my audience to lose their isolation and personal scruples, look for truth and trueness in every artwork and, at the same time, use their innate ability to form meaningful relationships with people and art through direct contact and interaction.*”

Kristýna Jiráťová (1985)

vystudovala obor Dějiny umění na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde v roce 2018 dokončila také doktorské studium. V současné době se věnuje kurátorské, přednáškové a pedagogické činnosti. Úzce je spojena s plzeňským kulturním prostorem DEPO2015, na jehož vzniku se podílela jako členka týmu Plzeň 2015 – Evropského hlavního města kultury a kde uspořádala celou řadu uměleckých a tematických výstav. Od roku 2020 je kurátorkou plzeňského street artového festivalu WALLZ. Jako externí kurátorka připravuje výstavy pro různé české státní i soukromé instituce. Již řadu let přednáší pro veřejnost v rámci cyklů přednášek z historie umění ve Winternitzově vile v Praze a od roku 2022 učí dějiny umění na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze.

V centru zájmu Kristýny Jiráťové je současné umění a období první poloviny 20. století, většinou ve vzájemných souvislostech s dalšími obory, jako je literatura, filozofie, hudba, divadlo či film. Jejím prozatím největším projektem byla výstava *Samota uprostřed davu: Charles Baudelaire a české umění* v Galerii Středočeského kraje v Kutné Hoře, která získala třetí místo Ceny Gloria musaealis 2021.

Kristýna Jiráťová (*1985)

graduated in Art History from the Faculty of Arts of Charles University where she also finished her PhD studies in 2018. Currently, she curates, lectures, and teaches. She is connected closely to the DEPO2015 Culture Space which she helped establish as a work team member of the event Plzeň 2015 – European Capital of Culture and where she has organized many art and thematic exhibitions, as well. She has been the curator of WALLZ Street Art Festival in the city of Plzeň since 2020. She also works as an external exhibition curator for various Czech state or private institutions. For many years, she has been giving public lectures on Art History in Villa Winternitz in Prague. She has been teaching Art History at Jaroslav Ježek Conservatory in Prague since 2022.

Her main focus is on contemporary art and the first half of 20th century connected with other fields, such as literature, philosophy, music, theater, or film. Her biggest project yet was the exhibition *Alone in the crowd: Charles Baudelaire and Czech Art* in the Gallery of the Central Bohemian Region in Kutná Hora, which was awarded the third place in Gloria musaealis Prize 2021.

VIA David Strauzz

THE
WHITE
ROOM

Autorka textu a kurátor / Author of the text and curator: Kristýna Jiráťová
Textové korektury / Proofreading: Michal Jurza
Překlad / Translation: Eva Galovičová Dubová
Fotografie / Photo: Derek Hart, Marcel Rozhoň, Patrik Spalovski
Grafický design / Graphic design: Pavel Ticho(ň)
Náklad / Number of copies: 350 ks / pcs
Tisk / Print: LV print, s. r. o.

ISBN: 978-80-908879-1-6

PRAGOVKA ART DISTRICT

Pragovka Gallery
Kolbenova 923/34a - 190 00 Praha 9
METRO B - Kolbenova / TRAM - Poštovská
otevírací doba galerie: út-pá 14:00-20:00, so-ne 12:00-18:00
<https://x.pragovka.com>

MOUNT CAPITAL

Projekt je realizován s finanční podporou Ministerstva kultury ČR, hl. města Prahy a městské části Praha 9. / The project is realised with the financial support of the Ministry of Culture of the Czech Republic, the Capital City of Prague and the Prague 9 District.

